

[Finansministeren.]

Det ærede medlem kom dernæst ind på stigningen i priserne på butiksvare og nævnte specielt den stigning, der fandt sted sidste 1. januar, uden at fiskepriserne samtidig blev forhøjet. Jeg må heroverfor anføre, at der siden 1946 har fundet prisstigning sted ikke alene for butiksvare, men også for fangster og fiskeriprodukter. Dette er sket for at bringe priserne i Grønland i niveau med verdensmarkedets priser, og indtil 1953 er stigningen på fiskeriprodukterne gået forud for stigning på udhandlingsvarerne. Da fiskernes realindtægter derigennem var steget ret væsentligt, mente man ved prisfastsættelsen i 1953 at kunne forhøje udhandlingspriserne uden samtidig at sætte fiskepriserne i vejret. Den prisstigning, der sidst fandt sted for udhandlingsvarerne, var ikke så stor, at den borttog den reele indtægtsforbedring, som fiskeriet havde opnået gennem de senere år. Med hensyn til den af det ærede medlem ønskede stigning i fiskepriserne vil jeg gerne have lov til at understrege, hvad jeg også tidligere har sagt, at vi i regeringen er indstillet på i den kommende tid med opmærksomhed at følge udviklingen indenfor fiskerierhvervet i Grønland.

Det ærede medlem hr. A. Lyngé kom til sidst ind på en udtalelse om, at den samlede grønlandske befolknings indtægter repræsenterede over 30 mill. kr., og ønskede oplyst, hvorfra dette tal stammer. Jeg må først have lov til at gøre det ærede medlem opmærksom på, at jeg udtrykkeligt nævnte, at efter vort skøn overstiger de samlede indtægter 30 mill. kr. Der findes ikke nogen egentlig indtægtsstatistik i Grønland, og derfor er skønnet baseret på udhandlingen deroppe, der forventes væsentligt at ville overstige 30 mill. kr. i år. Af dette beløb antages den i Grønland bosiddende befolkning at ville købe for godt 30 mill. kr., og da der ikke finder nogen væsentlig opsparring sted, må indtægterne stort set antages at svare til dette beløb.

Overfor det ærede medlem hr. Frederik Lyngé vil jeg gerne i anledning af hans indlæg have lov til at gentage den højtærede statsministers tilsagn om, at regeringen naturligvis vil være lydhør overfor alle rimelige og berettigede krav, som måtte blive fremført fra den grønlandske befolk-

nings side, og denne lydhørhed er jeg sikker på at det ærede medlem også vil kunne påregne hos folketinget, når sådanne problemer ønskes drøftet her i salen.

Jeg kan ganske tiltræde det ærede medlems udtalelse om, at der bør arbejdes hen mod en udjævning af den forskel på det økonomiske og sociale område, som efter det ærede medlems opfattelse er tilstede mellem den hernæde boende befolkning og vore landsmænd i Grønland. Når det ærede medlem udtrykker sine betænkeligheder i anledning af de bestræbelser, der nu er sat i gang for at få den grønlandske befolkning til at flytte fra bopladser og udsteder, hvor erhvervsmulighederne er ringe, vil jeg gerne fremhæve, at når man i Grønland tilskynder og opmuntrer mindre dele af befolkningen til at flytte andre steder hen, sker det først efter meget grundige overvejelser og undersøgelser; og efter at sagen har været behandlet og tiltrådt af landsrådet. Når man f. eks. ser på fiskerierhvervet, må man være klar over, at det ikke er muligt på alle småsteder i Grønland at anlægge fuldt moderne fiskerivirksomheder. Når det ærede medlem specielt fremhævede fåreavl i Grønland, må jeg gøre opmærksom på, at det her drejer sig om et erhverv, hvor der, lige modsat hvad der er gældende for fiskeriets vedkommende, er tale om at søge en spredning af befolkningen, og at vi fra statens side støtter sådanne spredningsbestræbelser mest muligt. Iøvrigt vil jeg om hele dette vigtige spørgsmål om befolkningsflytninger til slut sige, at vi fra regeringens side er indstillet på at være på linie med, hvad landsrådet måtte ønske foretaget.

Det ærede medlem hr. Frederik Lyngé nævnte, at statskassen ikke yder tilskud til de grønlandske kommuners udgifter til alders- og invaliderente. Dette beror imidlertid på, at vi i så fald skal ændre et af de grundprincipper, som blev lagt fast ved den i 1950 indledte nyordning, og hvorefter der af landskassen skulle udredes de midler, der er nødvendige til sociale udgifter i snævrere forstand, såsom kommunehjælp, aldersrente o. s. v., medens staten skulle tage sig af en række andre sociale udgifter i videre forstand, f. eks. udgifter til sundhedsvæsenet. For at anskueliggøre, hvad dette vil sige, kan jeg nævne, at der til